

Emma cítí, jak jí tváře rudnou ještě víc. „No... to jsem sama vymyslela.“

Mads obejmě Puntíka kolem krku. „Hezké jméno. Celkem k němu sedí.“

„Já... ehm,“ koktá Emma dál. „Vlastně toho stejně o ponících moc nevím. Ale viděla jsem Puntíka úplně samotného na pastvině a byl tak špinavý... Chtěla jsem mu pomoci. Doufám, že ti to nevadí.“

„Mně?“ zeptá se Mads překvapeně. Ještě než může něco dodat, začne se Puntík najednou točit dokola a klesne do kolen.

„Co...?“ začne Emma, ale pak hned vidí, co Puntík dělá. Válení se. V bahně. A v trávě. Vyhodí kopyta do vzduchu a zašpiní se ještě víc, než byl v okamžiku, kdy ho Emma ráno objevila.

Po chvilce se Puntík zase postaví na nohy. Pak se otřepe jako pesek, který vylezl z vody. Puntíky má znovu pokryté blátem, větvičkami a trávou. Hřívá mu stojí na všechny strany. Ale dívá se moc šťastně.

Emma se zmateně rozhlíží. Tak se snažila. A teď je Puntík ještě špinavější než předtím.

Mads vybuchne smíchy. „Tohle je přesně Puntík. Zbožňuje válení v blátě. Hlavně když je čerstvě vykartáčovaný.“ „Ihááá!“ zařehťá Puntík.

„Jsi zvláštní poník,“ prohlásí Emma. „Opravdu povedený poník!“